

for den modsatte Anskuelse, den være rigtig eller ikke, paa Grund af Omstændighederne, hvis Vægt jeg ikke vil nægte, ikke kan blive ført med den tilbørlige Frihed. Det er ikke muligt, saaledes som jeg ønskede det, at gøre opmærksom paa, at den Politik, som nu maa ansees for en Nødvendighed, er født af Begivenhedernes Gang, ikke er Andet end en consequent Følge af de Skridt, der af de tidligere Ministerier ere gjorte. Jeg anklager eller dommer Ingen; jeg antager, at, hvad der tidligere er skeet, er skeet, fordi det var nødvendigt, fordi det har været uundgaeligt for det lille Danmark at gøre disse Indrømmelser for at kunne bestaae i den Kamp, hvor det tilsyneladende kun stod ligeoverfor Dyrkerne, men bag hvis Ryg det mægtige Tybkland stod, ikke blot med Sympathie, men med sine Tropper. Men, ligesom man har forlangt, og man har maattet erkjende, at man maatte have Tillid til de tidligere Ministre, skøndt Meget skete eller blev forsøgt, som man ikke med fuld Overbevisning kunde tiltræde, og endnu mindre ansee for det Dinkeligste, ligesaavel troer jeg, at de nærværende Ministre kunne fordrø, at der ikke udtales Mistillid til dem, fordi de have gjort det sidste Skridt, der selv er blevet til en Nødvendighed ved de første. Da jeg saaledes ikke er istand til at kunne gaae videre i den Fremstilling af Forholdene, som jeg havde ønsket at udvikle, fordi jeg veed, at min Anskuelse af Sagerne ikke blot for Diebliffet, men med Hensyn til Tingenes Løb i de sidste Aar, ere afvigende fra Manges, for hvis Anskuelser jeg ellers har Agtelse, og jeg dog ønskede, at min Betragtningssmaade fremtraadte klart, jeg siger, da jeg saaledes ikke er istand til med den tilbørlige Frihed at kunne udvikle min Betragtningssmaade, skal jeg indskrænke mig til, hvad jeg har sagt, og kun tillade mig en enkelt Dvtring. Det er om et Mistillidsvotum her handles, og et Mistillidsvotum til et heelt Ministerium, det beder jeg Dem at betænke; og jeg beder Dem ogsaa at erindre, hvad det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har sagt, at det dog vel ikke kommer an paa, at En ikke ynder en Person, en Anden ikke en anden Person, eller at en Tredie hellere saae

en vis Person i Ministeriet end den, der for Diebliffet sidder i det, men at det kommer an paa, om man har Mistillid til en Samling af Mænd (Hør!), som Rigsdagen idetmindste aldrig bør betragte anderledes end som en Heelhed. Jeg veed rigtignok, at jeg i denne Henseende ikke har den Lykke at samstemme med det ærede Medlem fra Veile Amts 3die District (Pehmann); thi han syntes endogsaa at antyde, at man kunde votere enkelte Personer ud af Ministeriet og gyde blot lidt nyt Blod ind i det, for at den rette Tillid kunde komme frem. Det forekommer mig, at han ikke var langt fra at antyde, at dette saa meget lettere kunde skee, siden der dog nu var en Plads ledig i Ministeriet. Men jeg troer, at, dersom Thinget saaledes vilde indlade sig paa at anvise Kongen enkelte Ministre, saa vilde Thinget i højeste Grad sferne sig fra den constitutionelle Vej, og det forekommer mig, at det allerede nu let kan faae Skin af at gøre noget Eignende; thi der forekommer i Forslaget til Adressen en Tirade, som jeg ikke kan undlade at omtale med et Par Ord, eller idetmindste at antyde, da den forekommer mig, om jeg saa maa sige, at være noget tvetydig med Hensyn til dens constitutionelle Rettroenhed. Det hedder nemlig: „Rigsdagen har ikke af Ministeriet modtaget noget Tilfagn angaaende Retningen, hvori og Maaden, hvorpaa de i Kundgjørelsen bebudede Skridt til Indførelse af en fælles Forsatning for Behandlingen af de fælles Anliggender da skulde blive foretagne“. Og derpaa tilføies: „Ogsaa ved et saadant Tilfagn antager imidlertid Thinget, at der kun vilde være en meget ufuldstændig Garanti at opnaae; thi Ledning og Styrelse af ethvert Skridt maa være overladt til Regjeringen“. Ja, det Sidste er fuldkommen rigtigt, men naar man, uden at lade sig blande af de meget skarpsindige Foredrag her om Adressens sande Betydning, vilde læse mellem Linjerne, saa kunde det synes, at der idetmindste her ligger en svag Antydning af, at Thinget skulde slynde sig med at faae en comité du salut public (Catter). Ja det ærede Medlem fra Veile leer (Pehmann: Ja). Ja, det veed jeg, at han gjør, men jeg troer, at naar han og et andet Medlem havde saameget imod, at det